

PAVOL JANÍK



Schizofrénia USA

Hlavnou inštitúciou na garantovanie globálnej superiority Spojených štátov amerických je Organizácia severoatlantickej zmluvy (NATO – North Atlantic Treaty Organization), menej podstatnou, hoci dôležitou zložkou vplyvu zaoceánskej veľmoci je projekt Európskej únie (EÚ), ktorá má byť protiváhou Ruskej federácie, ale nie konkurentom USA, preto Európa nesmie disponovať svojou spoločnou armádou a vlastnou kontinentálnou spravodajskou službou, aby nestratila totálnu bezpečnostnú závislosť od Washingtonu. To je základom zahraničnopolitickej schizofrénie (rozdvojenosti) Bieleho domu.

Jedným z tradičných nástrojov propagandistického pôsobenia State Departmentu (Ministerstva zahraničných vecí USA) sú výročné správy o porušovaní ľudských práv, ktoré vždy vyvolávali oprávnené pochybnosti, prečo si jedna veľmoc dovoľuje kritizovať nedostatky v iných krajinách a prehliadať vlastné ešte vypuklejšie problémy rovnakého charakteru. Kým išlo o medzinárodné pôsobenie proti skutočným či domnelým oponentom Washingtonu, bolo to vcelku jasné a priehľadné, ale teraz sa schizofrénia Bieleho domu výrazne prehĺbila.

Ak State Department oficiálne kritizuje svojho spojenca v rámci NATO – Slovenskú republiku, vrátane jej nedávneho premiéra, pričom sa celá argumentácia začína a končí informáciami z médií, znamená to, že má Washington na základe nejakých neznámych dôvodov záujem, aby naša krajina prestala byť členom NATO a EÚ? Dohodli sa USA s Moskvou na obnovení nárazníkového pásma či neutrálnej zóny v strednej a východnej Európe? To je veľmi nepravdepodobná úvaha. Oveľa realistickejšie sa javí úsilie USA zvýšiť tlak na krajiny, ktoré si udržujú symbolické zvyšky suverenity a nie sú vo všetkých otázkach dôsledne riadené výlučne z pôdy amerického veľvyslanectva.

Biely dom tak chtiac-nechtiac očividne potvrdil, kam až siahajú korene pokusu o štátny prevrat na Slovensku, ktorý sa zatiaľ čiastočne nevydaril a nepochybne bude v rozmanitých podobách a v rozličnej intenzite ďalej pokračovať.

Americké mocenské elity si naozaj mohli odpustiť nešťastné zaradenie Slovenskej republiky medzi krajiny, ktoré majú problémy s dodržiavaním ľudských práv. Predovšetkým ukázali prstom na seba vo vzťahu k všetkým doterajším špekuláciám, kto si objednal dvojnásobnú politickú vraždu, ktorá spustila vlnu masových protestov s cieľom zmeniť výsledky demokratických volieb v súčinnosti s prezidentom.

Korupcia nie je ani slovenský vynález ani miestne špecifikum. V lobizme a obskúrnom financovaní politického života sú nespornými majstrami sveta práve Spojené štáty americké, nehovoriac o ich prístupe k riešeniu problémov s neprispôsobivými menšinami, ktorý sa začal genocídou pôvodných obyvateľov a neskočil sa pretrváváním rasovej neznášanlivosti. Slovensku sa už počas socializmu podarilo umožniť ambicióznym osobnostiam z rómskej komunity dosiahnuť výrazné úspechy nielen v oblasti hudby, ale aj v iných umeleckých, vedeckých a pedagogických disciplínach, vrátane sféry riadenia.

Napokon len sucho poznamenajme, že v inkriminovanej správe State Departmentu sú želania určitých slovenských politických kruhov vydávané za objektívne zistenia americkej diplomacie, ktorá v skutočnosti dozaista nie je odkázaná na informácie z médií, pretože – ako každá zahraničná služba na svete – slúži v rámci presadzovania vlastných mocenských, vojenských a ekonomických záujmov predovšetkým na legalizáciu svojich výzvedných organizácií. Navyše – volanie po zatýkaní slovenských politikov nebezpečne koketuje s oživovaním hystérie, ktorej predstaviteľom bol v 50. rokoch 20. storočia senátor Joseph McCarthy, keď mnohých ľudí postihovali len na základe vágnych podozrení, vrátane geniálnych vedcov (Robert Oppenheimer) a slávnych umelcov (Charlie Chaplin, Jiří Voskovec či Arthur Miller).

<http://pavoljanik.sk/periodika.html>